

N.B. Het kan zijn dat elementen ontbreken aan deze printversie.

Recensie | Theater

Koen De Preter laat dansers headbangen op 'Rigoletto'

Volgdans In 'followfollow' schetst Koen De Preter met mildheid een beeld van jongeren van nu, vergroeid met hun telefoon en half levend op sociale media. Volgen of niet volgen - was het niet altijd al de vraag?

✍ Francine van der Wiel 🕒 25 februari 2022 ⌚ Leestijd 2 minuten

'Followfollow' van choreograaf Koen De Preter.

Foto Clara Hermans 📷

Natuurlijk mócht het niet ontbreken. In *followfollow* van de Vlaamse choreograaf Koen De Preter bewegen de tien jonge performers hun heupen van links naar rechts, de gestrekte armen laag in tegengestelde richting, sneller en sneller. Ofwel: de swish-swish, een van de bekendste TikTokdansjes, een ware hype onder jongeren. Hier min of meer gecombineerd met het challenge-principe; swish-swishen tot je erbij neervalt.

Followfollow gaat ook over elkaar volgen, nadoen, meedoen, ‘volgen’ en vereren op sociale media. Of juist tegen de stroom ingaan. De Preter werkt opnieuw met niet-professionele dansers, jongeren tussen 13 en 21, die wel vaak als amateurs acteren en dansen (sommigen alleen in de badkamer). Jongeren van de generatie die is opgegroeid met mobiele telefoons en moeiteloos tussen analoog en digitaal schakelt. Maar bij wie de choreograaf (een veertiger) veel herkent uit zijn eigen jeugd in de jaren negentig - het eclecticisme, *anything goes*.

De jonge gasten druppelen binnen, met in hun handen de onvermijdelijke telefoon en gekleed in plunjes die op zichzelf al een studie waard zijn. De kleinste draagt een T-shirt met „parental advisory/explicit content”, een ander met de klimaatnoodkreet „no time to waste”, een meisje combineert een glansplooirok met een Nirvana-shirt. Ieder kiest zijn eigen stijl en construeert zo zijn identiteit. Maar ze vormen ook een groep. Als ze bij elkaar klitten - bekend beeld - verlichten de scherpjes hun aandachtig voorovergebogen gezichten.

'Followfollow' van choreograaf Koen De Preter.

Foto Clara Hermans

De Preter neemt het ‘volgen’ vooral in het openingsdeel van zijn choreografie als vormprincipe. De performers lopen in een lange sliert ontspannen een parcours door de ruimte. Soms maakt iemand een draai die door een ander wordt opgepikt. Het doorgeven, volgen en beantwoorden van bewegingen ontwikkelt zich steeds verder op een duizelingwekkend eclectische mix van songs-slash-aria’s-slash-composities van 4 Non Blondes, Arvo Pärt, Lauryn Hill, Marco Bailey, Mozart en vele anderen, met een partijtje en groupe headbanger op een aria uit Verdi’s *Rigoletto* als opmerkelijkste combinatie.

Maar het werkt als een trein, met pompende ritmes en prachtige beelden, bijvoorbeeld als op de schermen van de telefoons een oog naar het publiek staart, of als ze tot één scherm worden gevormd, met razendsnel scrollende beelden - hun dagelijkse kost. Waarvoor duimpjes worden gegeven, hartjes uitgedeeld, de L van loser of met gestrekte wijsvinger en pink het rock-'n-rollhandsymbool wordt gemaakt.

Volgen of niet volgen. In tijden van sociale media lijkt de vraag des te prangender. De Preter voelt echter geen oordeel, want de vraag is eigenlijk al zo oud als de mensheid.

Dans

Followfollow van Koen de Preter/Fabuleus. Gezien: 24/2, Rotterdam. Herh: o.a. Tweetakt festival in juni/juli. Inl: fabuleus.be

